

Arrest

nr. 62 278 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 maart 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 oktober 2010.

1.3. Op 24 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Kirkuk. U zou tot 1997 in Kirkuk in de wijk Sjorja hebben gewoond met uw ouders en broer en zus. Van 1997 tot 2003 zou u in Chamchamal, in de provincie Suleymaniyah in Noord-Irak, hebben gewoond. U zou naar daar zijn verhuisd om te ontsnappen aan uw legerdienst en om geld te verdienen voor uw familie. U woonde er bij uw oom en werkte als hersteller van elektronica. Na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003, keerde u terug naar Kirkuk. U ging met uw ouders en broer en zus in de wijk Panjali wonen waar uw ouders een huis hadden gebouwd. Vanaf maart 2004 tot januari 2005 zou u als ontmijner bij de 'Bawajy Demining Organisation' hebben gewerkt in Kirkuk en Chamchamal. Nadien werkte u in Kirkuk als bouwarbeider. In november 2009 zouden drie mannen u, onder bedreiging van een pistool, in hun auto hebben doen instappen. Ze vroegen u met hen samen te werken omwille van uw kennis van mijnen. U zou hebben toegestemd uit angst te worden vermoord. Ze bedreigden u en uw familie als u iets zou vertellen. Nadien zouden ze u hebben afgezet in de buurt van uw wijk. U zou diezelfde dag Kirkuk zijn ontvlucht. U zou naar uw oom in Chamchamal zijn gegaan, waar u twee weken verbleef alvorens, via Zakho, verder te reizen naar Europa. Op 18 maart 2010 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een studentenkaart van de 'Bawajy Demining Organisation' dd. 30/04/2004, een certificaat van de 'Bawajy Demining Organisation', dd. 15/03/2004 tot 18/03/2004 en 3 foto's van uw werk als ontmijner.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het enige identiteitsdocument dat u voorlegt, namelijk uw nationaliteitsbewijs, na verificatie door de Federale Politie, vals blijkt te zijn. Uit het feit dat u een vervalst identiteitsdocument voorlegt, dient te worden opgemerkt dat u bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielrelaas en ondergraaft op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien legt u geen andere officiële documenten voor waaruit uw identiteit/afkomst kan blijken.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u in Irak persoonlijk en systematisch wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U beweert Irak te hebben verlaten uit angst te worden vermoord door drie mannen die u, in november 2009, hadden gevraagd met hen samen te werken (CGVS, 20/10/2010, p. 21).

U blijft echter zeer vaag over waaruit die samenwerking dan precies zou bestaan. Ze zouden u hebben gezegd dat u met mijnen moest werken. Maar u weet niet wat u precies moest doen. Volgens u, gingen ze nog zeggen wat u precies voor hen moest doen (CGVS, 20/10/2010, p. 22). Nog volgens uw verklaringen, zouden ze voor het verdere verloop met u contact op nemen (CGVS, 20/10/2010, p. 23). U weet echter niet hoe ze dit zouden doen (CGVS, 20/10/2010, p. 23). U kunt evenmin aangeven hoe die mannen wisten dat u, vijf jaar geleden van maart 2004 tot januari 2005, voor een ontmijningsorganisatie had gewerkt (CGVS, 20/10/2010, p. 23). Verder weet u ook niet voor wie die mannen werkten of van welke organisatie ze waren (CGVS, 20/10/2010, p. 22). U hebt ook niet getracht dit te achterhalen (CGVS, 20/10/10, p. 22).

Hoewel u verklaarde dat ze u nog zouden contacteren om de zaak verder te bespreken (CGVS, 20/10/2010, p. 23), beweert u, buiten die ene ontmoeting eind november 2009, nooit meer iets van hen te hebben vernomen. In de twee weken dat u bij uw oom in Chamchamal zou hebben verbleven, nadat de mannen u hadden benaderd en vóór uw vertrek naar Europa, hebt u niets meer van hen gehoord (CGVS, 20/10/2010, p. 24). Ook na uw vertrek uit Irak, hebt u niets meer van hen vernomen (CGVS, 20/10/2010, p. 24). Uw oom in Chamchamal, heeft na uw vertrek uit Irak, evenmin iets van die mannen vernomen (CGVS, 20/10/2010, p. 25). Verder hebt u verklaard dat uw familie niet bedreigd is geweest na uw vertrek uit Irak (CGVS, 20/10/2010, p. 25). Er dient met andere woorden te worden opgemerkt dat, het enige probleem dat u aanhaalt is dat drie onbekenden u op een dag hebben gevraagd met hen samen te werken. Verder geeft u geen enkele andere aanwijzing dat u in Irak persoonlijk zou worden gevisieerd. U hebt ook uitdrukkelijk verklaard dat u, voor het vermeende incident eind november 2009, nooit werd benaderd of bedreigd omdat u voor ontmijningsorganisatie hebt gewerkt (CGVS, 20/10/2010, p. 23). Verder kan worden opgemerkt dat u, behalve uw mondelinge verklaringen, uw ingeroepen vluchtmotieven op geen enkele manier kan staven. Gezien deze vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook moeilijk worden gesproken van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u zich tegenspreekt over uw reisroute. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat u Kirkuk hebt verlaten op 20 of 21 januari 2010, waarna u naar Zakho (in de provincie Dohuk in Noord-Irak) ging, waar u vijftien dagen verbleef alvorens via Turkije naar België te reizen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u Kirkuk

op 27 november 2009 hebt verlaten, waarna u naar Chamchamal ging, waar u twee weken verbleef. Vervolgens zou u van Chamchamal naar Zakho zijn gegaan, waar u ongeveer twintig dagen verbleef alvorens verder te reizen naar Turkije (CGVS, 20/10/2010, p.7). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat u op 27 november 2009 van Kirkuk naar Chamchamal bent gegaan waar u twee weken verbleef alvorens naar Zakho te gaan en dat u op 21 januari 2010 Irak hebt verlaten en niet Kirkuk (CGVS, 20/10/2010, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende. Ook al zou u bedoelen dat u Noord-Irak, Zakho hebt verlaten op 21 januari 2010 dan nog klopt dat niet met uw eerdere verklaringen. Als u op 27 november 2009 van Kirkuk naar Chamchamal bent gegaan waar u 2 weken verbleef dan hebt u Chamchamal ongeveer op 11 december 2009 verlaten om naar Zakho te gaan. Als u vervolgens in Zakho ongeveer twintig dagen hebt verbleven, dat hebt u Zakho, Noord-Irak, verlaten op 31 december 2009 en niet op 21 januari 2010. En bovendien neemt deze verklaringen niet weg dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u Kirkuk hebt verlaten op 20 of 21 januari 2010 en niet op 27 november 2009 zoals u op het Commissariaat-generaal verklaarde.

Vervolgens kan er nog een andere element worden opgeworpen dat ernstige twijfels doet rijzen aangaande uw tijdstip van vertrek uit Irak. Zo beweerde u dat op het moment van de laatste parlementsverkiezingen in Irak waarbij Allawi en Maliki de grote overwinnaars waren, u nog in Panjali, Kirkuk woonde (CGVS, 20/10/2010, p.13). Volgens u waren die verkiezingen in juli of augustus 2009 (CGVS, 20/10/2010, p.12). Dit klopt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De laatste parlementsverkiezingen, waarbij Allawi en Maliki als grote overwinnaars uit de bus kwamen, vonden plaats op 7 maart 2010 en niet in juli of augustus 2009. Uw bewering als zou u nog in Panjali hebben gewoond op het moment van de laatste parlementsverkiezingen op 7 maart 2010 klopt niet met uw eerdere verklaringen als zou u Kirkuk op 27 november 2009 of 20 of 21 januari 2010 hebben verlaten.

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen op ernstige wijze de oprechtheid van uw asielrelaas en uw algehele geloofwaardigheid.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet in Noord-Irak kunt verblijven. Vooreerst dient te worden gesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen die uw beweerde afkomst uit Kirkuk aantoont. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u de stad Kirkuk, die niet zo ver verwijderd is van Chamchamal kent, maar hieruit kan niet zondermeer worden afgeleid dat u er ook daadwerkelijk van afkomstig bent of er heeft verbleven. Wat er ook van moge zijn, uit uw verklaringen blijkt dat u in Noord-Irak sterke familiale en sociale banden heeft. Er zijn geen aanwijzingen dat u, als soennitische Koerd, geen bescherming kunt krijgen van de Koerdische Regionale Autoriteiten, temeer u zelfs een familielid heeft die peshmerga is. U kunt ook niet aantonen dat het voor u onmogelijk zou zijn om er te werken of te verblijven. Zo verklaarde u dat u in Chamchamal, in Noord-Irak, bij uw oom hebt gewoond van 1997 tot 2003. In die periode zou u in de elektronica hebben gewerkt (CGVS, 20/10/2010, p.5). U zou in de periode 1997-2003 nooit problemen hebben ondervonden in Noord-Irak (CGVS, 20/10/2010, p.6). Ook in de periode van maart 2004 tot januari 2005 zou u in Chamchamal hebben gewerkt, maar dan als ontmijner bij een organisatie die actief is in de provincie Suleimaniyah in Noord-Irak (CGVS, 20/10/2010, p. 18). Uw zus woont al meer dan twee jaar in Chamchamal (CGVS, 20/10/2010, p.3), waar ze volgens u geen problemen ondervindt (CGVS, 20/10/2010, p.25). Verder woont uw oom al sinds 1991 in Chamchamal en hij zou lid zijn van de Patriottische Unie Koerdistan (PUK) en bij de Peshmerga (leger) werken (CGVS, 20/10/2010, p.25). Gevraagd waarom u niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven antwoordde u dat u het niet heeft geprobeerd en u er zeker van was dat ze u daar ook zouden vinden. Uit bovenstaande blijkt dat u echter over geen enkele aanwijzing beschikt dat u ook in Noord-Irak zou worden gezocht. Gezien het voorgaande, is er geen reden om te twijfelen aan de mogelijkheid voor u om in Noord-Irak te verblijven.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Integendeel, uw nationaliteitsbewijs blijkt, zoals hierboven betoogd, vervalst te zijn. Het feit dat u een vervalst identiteitsbewijs voorlegt, ondergraaft ook op zeer ernstige wijze de bewijswaarde van de

andere door u voorgelegde documenten. In verband met het certificaat van de 'Bawajy Demining Organisation', dd. 15/03/2004 tot 18/03/2004 dient te worden opgemerkt dat er een fout staat in de Engelse vertaling: in plaats van 'National Mine Action Authority' staat er 'National Mine Action A thority'. Of de documenten in verband met uw werk als ontmiijner (foto's, studentenkaart en certificaat), authentiek zijn of niet, verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Uw werk als ontmiijner voor de 'Bawajy Demining Organisation' wordt immers niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn stad van herkomst Kirkuk, hetgeen volgens hem aantoonst dat hij van Kirkuk afkomstig is. Hij meent dat de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde identiteitskaarten van zijn ouders eveneens een indicatie vormen van zijn afkomst uit Kirkuk. Gezien zijn afkomst en het gegeven dat zijn naaste familieleden in Kirkuk wonen, dient een terugkeer naar Irak volgens verzoeker derhalve te worden beoordeeld in functie van een terugkeer naar Kirkuk. Hij is van oordeel dat hij in geval van terugkeer naar Irak ongetwijfeld een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dit op grond van het gewapend conflict.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker fotokopie van de identiteitskaarten van zijn ouders. Ter zitting wordt een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands van deze documenten neergelegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het enige identiteitsdocument dat hij voorlegt, namelijk zijn nationaliteitsbewijs, na verificatie door de Federale Politie, vals blijkt te zijn, (ii) het enige probleem dat hij aanhaalt is dat drie onbekenden hem in november 2009 hebben gevraagd met hen samen te werken, doch hij zeer vaag blijft over waaruit die samenwerking dan precies zou bestaan, hij evenmin kan aangeven hoe die mannen wisten dat hij vijf jaar geleden voor een ontmiijningsorganisatie had gewerkt, hij verder ook niet weet voor wie die mannen werkten of van welke organisatie ze waren en hij ook niet heeft getracht om dit te achterhalen, hij buiten die ene ontmoeting eind november 2009 nooit meer iets van hen heeft vernomen, hij, behalve zijn mondelinge verklaringen, zijn ingeroepen asielmotieven op geen enkele manier kan staven en hij verder geen enkele aanwijzing heeft dat hij in Irak persoonlijk zou worden gevisieerd, (iii) hij zich tegensprekt over zijn reisroute, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iv) ernstige twijfels rijzen aangaande zijn tijdstip van vertrek uit Irak vermits hij beweerde dat hij op het ogenblik van de laatste parlementsverkiezingen in Irak waarbij Allawi en Maliki de grote overwinnaars waren – volgens verzoeker in juli of augustus 2009, wat niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat deze verkiezingen plaatsvonden op 7 maart 2010 – nog in Panjali, Kirkuk woonde, (v) er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat omdat de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet in Noord-Irak kan verblijven, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Noord-Irak sterke familiale en sociale banden heeft, er geen aanwijzingen zijn dat hij, als soennitische Koerd, geen bescherming kan krijgen van de Koerdische Regionale Autoriteiten, temeer hij zelfs een familielid heeft die peshmerga is, hij ook niet kan aantonen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om er te werken of te verblijven en hij over geen enkele aanwijzing beschikt dat hij ook in Noord-Irak

zou worden gezocht en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 februari 2011 (CG nr. 1012942), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Met betrekking tot zijn nationaliteitsbewijs, verklaart verzoeker dat hij dit document zelf heeft afgehaald in Kirkuk toen hij er nog woonde in 2008. Hij had geen weet van enig probleem met dit document en heeft in geen geval bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Volgens verzoeker werd hem mogelijks moedwillig een vals stuk afgeleverd omwille van zijn Koerdische origine. Als indicatie van zijn identiteit en afkomst voegt verzoeker bij huidig verzoekschrift kopie van de identiteitskaarten van zijn ouders. Voorts wijst hij erop dat hij tevens een studentenkaart heeft voorgelegd van de "Bawajy Demining Organisation" met zijn foto, waaruit zijn identiteit blijkt.

De Raad leest in het verslag opgemaakt door de Federale Politie betreffende het door verzoeker neergelegde nationaliteitsbewijs, waarvan kopie werd gevoegd aan het administratief dossier: *"Het document stemt niet overeen met onze persoonlijke documentatie. Bij controle tellen wij vast dat het hier om een namaking door middel van een laserprint gaat. Het nummer is niet in boeldruk weergegeven en de UV-beveiliging ontbreekt."* Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij ter weerlegging van de resultaten van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie doch beperkt zich tot de loutere bewering dat de vervalsing van zijn nationaliteitsbewijs mogelijks verband houdt met zijn Koerdische origine. Dergelijk verweer is niet afdoende om de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt, te weerleggen of te ondergraven. Het louter a posteriori stellen dat een dergelijk frauduleus document, dat neergelegd is met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, is immers allerm minst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerdte identiteit en afkomst bedient van een vervalst identiteitsdocument, werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

De door verzoeker als bijlage bij onderhavig verzoekschrift gevoegde fotokopieën van de identiteitskaarten van zijn ouders vermogen niet afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Vooreerst betreffen het slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Daarenboven brengt verzoeker geen enkel document bij waaruit kan blijken dat de personen in kwestie daadwerkelijk zijn ouders zijn zodat deze stukken niet kunnen worden aanvaard als begin van bewijs van verzoekers identiteit, nationaliteit of afkomst. Verzoekers studentenkaart van de "Bawajy Demining Organisation" kan in dit verband evenmin als bewijs gelden. Het betreft immers geen officieel document dat als sluitend bewijs kan worden aanvaard voor de bepaling van zijn identiteit. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat hij tot op heden in gebreke blijft zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aan te tonen. De Raad benadrukt te dezen dat het

bewijs van identiteit nochtans een essentieel element is in de asielprocedure en dat de asielzoeker alle documenten waarover hij beschikt of kan beschikken dient voor te leggen.

2.5. Wat betreft zijn vrees voor de drie mannen die hem in november 2009 zouden hebben gevraagd met hen samen te werken, meent verzoeker dat hij, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, wel degelijk heeft verklaard waaruit die samenwerking zou bestaan. Hij wijst erop dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij mijnen diende weg te halen om deze vervolgens op instructie van deze mannen op welbepaalde locaties terug te plaatsen. Voorts voert hij aan dat de mannen, die vermoedelijk van Al Qaeda waren dan wel andere terroristen, hem telefonisch konden contacteren en zij vermoedelijk via zijn vriend K. op de hoogte waren van zijn werkverleden.

Dergelijke uitleg kan geenszins overtuigen. Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat hij mijnen diende weg te halen om deze vervolgens op andere locaties terug te plaatsen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaaldelijk heeft gesteld niet te weten wat hij precies met de mijnen moest doen. Zelfs wanneer hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij mijnen moest weg halen om ze ergens anders te plaatsen, repliceerde verzoeker dat hem niet letterlijk gezegd was dat hij de mijnen ergens moest opgraven en elders zetten en dat het later duidelijk ging worden wat hij met de mijnen zou moeten doen (administratief dossier, stuk 5, p. 22). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, en eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, quod non in casu.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen aangaande wie hem bedreigde, hoe hij gecontacteerd zou worden en hoe die mannen op de hoogte waren van zijn werkverleden, geen steun vinden in het administratief dossier doch integendeel haaks staan op de verklaringen die hij aflegde bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde niet te weten voor wie de mannen werkten of tot welke organisatie zij behoorden, hoe zij op de hoogte waren van zijn werkverleden en hoe zij hem opnieuw zouden contacteren. Daarenboven verklaarde hij uitdrukkelijk dat de mannen niet over zijn gsm-nummer beschikten (administratief dossier, stuk 5, p. 22-23). De post-factum verklaringen in het verzoekschrift, die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om verzoekers verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, zijn allerm minst ernstig en vermogen dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

2.6. Verzoeker bevestigt dat hij na die ene ontmoeting nooit meer gehoord heeft van de onbekende mannen en benadrukt dat hij nog diezelfde dag Kirkuk heeft verlaten en de sim-kaart van zijn gsm heeft weggegooid opdat hij niet meer door deze mannen zou kunnen worden gecontacteerd. Volgens verzoeker spreekt de bestreden beslissing dan ook volkomen ten onrechte over een enig probleem en worden de door hem aangehaalde feiten sterk geminimaliseerd. Er wordt immers volledig voorbij gegaan aan het feit dat hij bedreigd werd met een wapen, dat hij gedwongen werd om in een wagen te stappen en dat bovendien werd bedreigd dat zijn familie iets ergs zou overkomen in geval hij zou praten of klacht zou durven indienen, aldus verzoeker. Hij stelt dat dit feit, ook al was het eenmalig, dermate ernstig was en een zodanige indruk op hem heeft nagelaten dat dit de reden uitmaakt waarom in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in geval van terugkeer naar Irak. Voorts meent verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn vluchtmotieven op geen enkele manier kan staven. Hij wijst erop dat hij foto's, een studentenkaart en een certificaat inzake zijn werk voor "Bawaiy Demining Organisation" heeft neergelegd en dat zijn werk als ontmijner de reden was waarom hij door de drie mannen werd benaderd en bedreigd.

Met dergelijk betoog komt verzoeker niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Zo verzoeker meent dat hij zijn vluchtmotieven kan staven middels de door hem neergelegde documenten, in het bijzonder een aantal foto's, een studentenkaart en een certificaat van de "Bawaiy Demining Organisation", benadrukt de Raad dat het gegeven als zou verzoeker als ontmijner actief zijn geweest van maart 2004 tot januari 2005 niet het minste bewijs vormt van het vermeende incident in november 2009, noch van het feit dat hij actueel nog zou worden gevisieerd.

2.7. Met betrekking tot de door hem gevolgde reisroute, geeft verzoeker aan dat hij tijdens de interviews verward was en verduidelijkt hij dat hij volgende reisroute volgde: op 18 december 2009 vertrok hij

vanuit Kirkuk naar Chamchamal, vandaar naar Zaxo en vervolgens op 21 januari 2010 naar Turkije. Verder verduidelijkt hij, met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Irak, dat hij met zijn verklaringen over de verkiezingen deze in Koerdistan bedoelde, dewelke plaatsvonden in juli 2009 zodat er volgens verzoeker geen sprake kan zijn van een foutieve verklaring.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift andermaal een andere versie van de feiten geeft waar hij stelt op 18 december 2009 Kirkuk te hebben verlaten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde hij immers op de Dienst Vreemdelingenzaken Kirkuk te hebben verlaten op 20 of 21 januari 2010, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat hij Kirkuk op 27 november 2009 verliet. Voorts brengt hij geen overtuigende argumenten bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wat betreft zijn reisroute, de tijdsaanduidingen ervan en zijn verblijfplaatsen in Irak voorafgaand aan zijn vertrek, kunnen verklaren of weerleggen. De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen dienaangaande zijn immers dermate fundamenteel dat zij bezwaarlijk door verwardheid kunnen worden gerechtvaardigd. De Raad herhaalt dat op de asielzoeker de plicht rust om zijn asielrelaas, met inbegrip van zijn reisweg, voor de diverse asielinstanties zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten en benadrukt dat het niet kan volstaan om na confrontatie met een negatieve beslissing, de vastgestelde tegenstrijdigheden trachten op te heffen door post-factum in het verzoekschrift de verklaringen met betrekking tot de gevolgde reisroute aan te passen.

Ook verzoekers betoog in verband met de verkiezingen overtuigt allerminst. De Raad leest immers in het gehoorverslag: *“Wanneer zijn er laatste keer verkiezingen geweest in Kirkuk? Ik weet het niet zeker, juli of augustus vorig jaar 2009 parlementsverkiezingen van Irak. Woonde u toen in Panja Ali? Ja Welke verkiezingen waren dat? Irakese parlement (...) Wie heeft die parlementsverkiezingen gewonnen? Na al die tijd heeft Irak nog steeds geen regering, naam van Irak staat in Guinis boek, Allawi en Maliki zijn diegen die meeste hebben gewonnen en ze staan nog tegen elkaar. Maar de dag van die laatste parlementsverkiezingen waarbij Allawi en Maliki hebben gewonnen was u nog in Panja Ali? Ja”* (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). Uit deze verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker aangaf dat de verkiezingen van juli of augustus 2009 de parlementsverkiezingen waren waarbij Allawi en Maliki als overwinnaars uit de bus zijn gekomen. Hij maakte hierbij op geen enkel ogenblik melding van de verkiezingen in Koerdistan, zoals hij thans in voorliggend verzoekschrift laat uitschijnen. Daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de laatste parlementsverkiezingen plaatsvonden op 7 maart 2010, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde verblijfplaats op dat moment in strijd zijn met zijn eerdere verklaringen omtrent het tijdstip waarop hij Irak beweert te hebben verlaten.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en mede gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen en dat zijn beweerde problemen het lokale niveau overstijgen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Noord-Irak sterke familiale en sociale banden heeft. Zo verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in Chamchamal, Noord-Irak – waar hij volgens zijn verklaringen ook naar toe vluchtte nadat hij in november 2009 bedreigd zou zijn geweest – bij zijn oom heeft

gewoond in de periode 1997-2003. In die periode zou hij in de elektronica hebben gewerkt en zou hij nooit problemen hebben ondervonden (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Verzoekers oom woont al sinds 1991 in Chamchamal en hij zou lid zijn van de Patriottische Unie Koerdistan (PUK) en bij de Peshmerga (leger) werken (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6 en p. 25). Ook verzoekers zus woont al meer dan twee jaar in Chamchamal, waar ze volgens hem geen problemen ondervindt (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 25). De Raad is dan ook van oordeel dat indien de ingeroepen feiten al geloofwaardig zouden zijn – *quod non* – verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, uit welk artikel volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Niet alleen brengt verzoeker geen gegevens bij waaruit kan blijken dat hij ook in Chamchamal, Noord-Irak, zou worden gezocht, daarenboven blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat omdat de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In acht genomen wat voorafgaat, dient verzoeker de vluchtelingenstatus te worden geweigerd en kan hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat een eventuele terugkeer naar Irak in het licht van zijn herkomst uit Kirkuk dient te worden beoordeeld, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen, temeer hij zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zijn beweerde afkomst uit Kirkuk kan blijken. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.4. kunnen ook de als bijlage aan onderhavig verzoekschrift gevoegde fotokopieën van de identiteitskaarten van zijn ouders niet worden aanvaard als begin van bewijs van verzoekers identiteit, nationaliteit of afkomst uit Kirkuk.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om, in meest ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen en hij bijgevolg vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS